

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoPr/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419201284
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8419201284.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana, v právnej veci žalobcu: Špeciálna základná škola, so sídlom Kostolné námestie 28, 060 01 Kežmarok, IČO: 17070481, (zrušená od 31.12.2019), právne zastúpený: Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom Mnoheľova 830/15, 058 01 Poprad, IČO: 47 251 654, proti žalovaným: 1/ Z. Q., K.. XX.XX.XXXX, O. H. W. XXXX/X, XXX XX S., právne zastúpená: JUDr. Jozef Karabaš, advokát, so sídlom Ružová 10, 083 01 Sabinov, IČO: 42029759, 2/ H. V., K.. XX.XX.XXXX, O. J. XXXX/X, XXX XX S., právne zastúpená: JUDr. Martin Kirňak, advokát, so sídlom Vajanského 43, 080 01 Prešov, IČO: 42078474, o zaplatenie 2.972,35 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 11Cpr/9/2019-66 zo dňa 21.11.2019, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalovaná v 1. rade má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.
- III. Žalovaná v 2. rade má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú v 1. rade a 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 2.972,35 eura s príslušenstvom titulom uhradenia odvodov, a to v sume 844,85 eura ako odvod poistného do Sociálnej poisťovne, sumu 360,- eura ako odvod poistného do G. V. a sumu 1.767,51 eura ako odvod preddavku dane za zamestnanca E. W., celkovo teda za žalovanú v 1. rade žalobca uhradil sumu 2.972,35 eura a taktiež za žalovanú v 2. rade uhradil žalobca tie isté odvody a sumy ako za žalovanú v 1. rade.

2. Okresný súd Poprad ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaná 1/ m á p r á v o na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom samostatným uznesením.

III. Žalovaná 2/ m á p r á v o na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom samostatným uznesením.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, § 134 Zákonníka práce, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že z pripojeného spisu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 8Cpr/2/2014 súd zistil, že žalovaná 1/ - Z. Q. podala dňa 28.02.2014 Žalobu o určenie neplatnosti výpovede a vyplatenie náhrady mzdy. Predmetom konania bolo, že dňa 24.10.2013 vystavila Špeciálna základná škola Kežmarok p. Q. výpoveď z pracovného pomeru s odkazom na ustanovenie § 63 ods. 1 písm. b) v nadväznosti na § 63 ods. 2 písm. b) Zákonníka práce, a to z dôvodu písomného rozhodnutia zamestnávateľa zo dňa 09.09.2013, na základe ktorého bolo rozhodnuté o organizačných zmenách a o znížení počtu zamestnancov, pričom pracovné miesto p. Q. malo zaniknúť ku dňu 31.10.2014. Výpoveď si p. Q. prevzala dňa 24.10.2013. Zároveň vo svojej žalobe žiadala p. Q. o zaplatenie náhrady mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku za obdobie od 01.02.2014 až do dňa kedy bude rozhodnutie právoplatné. Okresný súd Kežmarok spojil na spoločné konanie spory vedené na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 8Cpr/1/2014 a sp. zn. 8Cpr/2/2014 a konanie sa bude ďalej viesť pod sp. zn. 8Cpr/1/2014. Uznesenie bolo vydané dňa 05.04.2018 a nadobudlo právoplatnosť dňa 10.04.2018. Z pripojeného spisu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 8Cpr/1/2014 mal súd preukázané, že vo veci vystupuje ako žalobkyňa H. V. a žaloba sa týka neplatnosti výpovede a vyplatenie náhrady mzdy. Ako vyplýva z konania 8Cpr/1/2014 č.l. 274 spisu Vyjadrenie žalobcov - zmena žaloby zo dňa 06.12.2018 žalobkyne žiadali, aby súd rozhodol, že: Výpoveď daná H. V. dňa 24.10.2013 je neplatná s tým, že pracovný pomer medzi účastníkmi aj naďalej trvá; Výpoveď daná Z. Q. dňa 24.10.2013 je neplatná s tým, že pracovný pomer medzi účastníkmi trvá naďalej;. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 1/ H. V. náhradu mzdy vo výške 23.735,36 eur; Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 2/ Z. Q. náhradu mzdy vo výške 23.681,88 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu. V uvedenej zmene žaloby žiada právny zástupca žalobkyň a uplatňuje si nárok na náhradu mzdy od 01.03.2014 za obdobie 36 mesiacov vo výške priemerného mesačného zárobku 659,33 eur, t.j. vo výške 23.735,36 eur, a to žalobkyňa 1/ H. V. a žalobkyňa 2/ Z. Q. si uplatňuje nárok na náhradu mzdy od 01.03.2014 za obdobie 36 mesiacov vo výške priemerného mesačného zárobku 657,83 eur, t.j. vo výške 23.681,88 eur. Priemerný mesačný zárobok za rozhodujúce obdobie bol H. V. 659,33 eur a Z. Q. 657,83 eur. Návrh na zmenu žaloby a vyjadrenie žalobcov bolo právnemu zástupcovi Špeciálnej základnej školy Kežmarok doručené dňa 11.12.2018. To znamená, že právny zástupca vedel o tom, že žalobkyne žiadajú o zmenu žaloby a presnú špecifikáciu uplatnených nárokov čo sa týka náhrady mzdy. Na pojednávaní dňa 01.02.2019 pred otvorením pojednávania strany sporu - právny zástupca žalobkyň predložil súdu návrh súdneho zmiernu. Súd schválil súdny zmiernu v znení:
Výpoveď žalovanej daná 24.10.2013 žalobkyňi H. V. je neplatná s tým, že pracovný pomer medzi účastníkmi skončil dňa 01.02.2019.
Výpoveď žalovanej daná 24.10.2013 žalobkyňi Z. Q. je neplatná s tým, že pracovný pomer medzi účastníkmi skončil dňa 01.02.2019.
Žalovaná sa zaväzuje zaplatiť žalobkyňi 1/ H. V. náhradu mzdy vo výške 9.000,- eur v lehote 3 dní od schválenia tohto súdneho zmiernu.
Žalovaná sa zaväzuje zaplatiť žalobkyňi 2/ Z. Q. náhradu mzdy vo výške 9.000,- eur v lehote 3 dní od schválenia tohto súdneho zmiernu.
Žalovaná sa zaväzuje nahradiť žalobkyňi 1/ H. V. náhradu trov konania v rozsahu 100 % vyčíslenú PZ žalobkyne 1/ podľa advokátskej tarify v lehote 15 dní od schválenia súdneho zmiernu, a to v lehote 30 dní od schválenia súdneho zmiernu.
Žalovaná sa zaväzuje nahradiť žalobkyňi 2/ Z. Q. náhradu trov konania v rozsahu 100 % vyčíslenú PZ žalobkyne 2/ podľa advokátskej tarify v lehote 15 dní od schválenia súdneho zmiernu, a to v lehote 30 dní od schválenia súdneho zmiernu.
Schválením tohto súdneho zmiernu sú vysporiadané všetky práva a povinnosti, ktoré medzi účastníkmi tohto konania vyplynuli z tohto súdneho sporu alebo ktoré súvisia s týmto sporom.
Uznesenie o schválení zmiernu bolo vyhlásené dňa 01.02.2019 a právoplatnosť nadobudlo dňa 04.02.2019, vykonateľnosť 04.03.2019. Z uvedeného jasne vyplýva, že žalobkyne v pôvodnom návrhu na zmenu žaloby, ktorá bola doručená aj právnemu zástupcovi v tomto konaní žalobcov, jasne a zrozumiteľne uviedli, že požadujú náhradu mzdy za obdobie 36 mesiacov a zároveň bola aj špecifikovaná náhrada mzdy vo výške 23.735,36 eur pre žalovanú 1/ a žalovanú 2/ suma 23.681,88 eur. Súd sa stotožňuje s vyjadrením žalobkyň v tom, že pristúpili na schválenie tohto zmiernu, a to z dôvodu, že už od roku 2014 trvalo konanie týkajúce sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru a súhlasili so sumou jednorázovou 9.000,- eur a túto sumu považovali za netto, t.j. bez úhrad ďalších súm. V prípade, ak by žalovaný uviedol, že sú povinné uhradiť odvody, tak by s uvedenou sumou nesúhlasili a trvali by na úhrade pôvodnej sumy tak ako bolo uvedené v návrhu na zmenu žaloby. Súd sa nestotožňuje s vyjadrením žalovaného, že zmena žaloby nebola pripustená uznesením a že

nebola ani predmetom konania. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že zmena žaloby bola doručená žalovanému a žalovaný vedel o tom, čo si uplatňujú žalobkyne v tomto konaní akú náhradu mzdy. Súd poukazuje na § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za 36 mesiacov. Súd má za to, že vyplatená náhrada mzdy má povahu satisfakcie za ujmu, ktorú zamestnanec utrpel od zamestnávateľa, pričom náhrada mzdy bola uhradená až po schválení súdneho zmiernu, kde predmetom súdneho zmiernu bola aj skutočnosť, že strany sporu sa dohodli na úhrade mzdy v sume 9.000,- eur, a to do troch dní od schválenia súdneho zmiernu. Je pravdou, že žalovaná 1/ aj žalovaná 2/ si uplatňovali náhradu mzdy za 12 mesiacov, odstupné 5-mesačné a následne žiadali o úpravu náhrady mzdy vo výške cca 23.000,- eur a následne sa na pojednávaní dňa 01.02.2019 dohodli strany sporu na jednorazovej výške náhrady mzdy, ktorá nezohľadňovala žiaden násobok náhrady hrubej mzdy, ani žiadnu výšku odstupného. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že zmluvné strany schválením súdneho zmiernu sa dohodli, že všetky práva a povinnosti, ktoré medzi účastníkmi konania vyplynuli z tohoto súdneho sporu alebo s týmto súvisia sú vyporiadané. Súd má za to, že obidvom stranám bolo zrejmé, že z náhrady mzdy sa odvádzajú aj odvody, a preto súd má za to, že aj z tohto dôvodu bola dohodnutá klauzula, že práva a povinnosti uzavretím tohto zmiernu sú vysporiadané. To, že žalobca tvrdí, že zo strany žalovaných došlo k bezdôvodnému obohateniu, súd sa s týmto názorom nestotožňuje, nakoľko žalované sa žiadnym spôsobom neobohatili. Bolo výlučne na strane žalobcu ako uzatvorí tento zmier, keďže žalobca mal si byť, resp. bol si vedomý toho, že musí odvádzajú odvody a s jednorazovou sumou súhlasil. Súd má za to a je presvedčený, že v prípade, ak by žalobca trval na tom, že je uvedená suma 9.000,- eur brutto, tak žalované by takýto súdny zmier neuzatvorili a naďalej by sa pokračovalo v konaní o náhrade mzdy v zmysle ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce v spojení s ust. § 134 Zákonníka práce. Skutočnosť, že žalované vykonávajú funkciu ekonómiek neznamená, že z ich strany došlo k bezdôvodnému obohateniu, že im bolo známe, že z uvedenej sumy je potrebné uhrádzať aj odvody. Súd poukazuje na skutočnosť, že aj žalobca je organizáciou, ktorá je povinná, resp. musí ovládať, že z uvedenej sumy je potrebné uhradiť odvody, avšak žiadne obmedzenia pri schválení súdneho zmiernu v tomto konaní žalobca nežiadal. Súd má za to, že dohoda bola jasná a zrozumiteľná a na základe tej dohody súd schválil uvedený zmier a rozhodnutie - schválenie zmiernu je právoplatné a vykonateľné. Ako sám štatutárny zástupca uviedol, že bol si vedomý toho, že musí uvedenú sumu uhradiť a súd má za to, že v uvedenom konaní, keďže žalobca požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia, koná v rozpore jednak s dobrými mravmi, nakoľko bol si vedomý schválenia súdneho zmiernu v znení ako bol, a to, že žalobca opomenul nejakú skutočnosť, musí niesť si následky sám. Žalované súhlasili s navrhnutou sumou 9.000,- eur a preto aj takto bol schválený súdny zmier. Nie je pravdou, že žalované získali bezdôvodné obohatenie a že žalobca plnil za niekoho, kto mal podľa práva plniť sám. Na vznik záväzku z bezdôvodného obohatenia musí byť jasné, že kto sa na úkor majetkovej sféry druhého obohatil to znamená získal peniaze. Bezdôvodné obohatenie keď vzniklo, tak je potrebné aj vydať. Povinným subjektom na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, kto sa bezdôvodne obohatil a oprávneným subjektom je ten, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo. Nebolo preukázané, súd opätovne poukazuje, že žalované sa bezdôvodne obohatili. Žalobca si plnil povinnosť titulom schválenia zmiernu. Posúdenie, či medzi účastníkmi išlo o vzťah z bezdôvodného obohatenia závisí od naplnenia znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy (§ 451 ods. 1, 2 OZ). Bezdôvodné obohatenie je v Občianskom zákonníku (OZ) konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 OZ). Súd má za to, že žiadne znaky, ktoré ustanovuje § 451 OZ neboli neplnené, nakoľko nebolo preukázané, že stav obohatenia vznikol na strane žalovaných. Žalobca si splnil svoju povinnosť uloženú v uznesení Okresného súdu Kežmarok. Súd nepopiera skutočnosť, že žalobca plnil odvodovú povinnosť, avšak žalobca si bol vedomý už pri uzatváraní zmiernu, že takáto povinnosť bude daná a vtedy pri uzatváraní súdneho zmiernu to žalobcovi neprekážalo. Súd má za to, že žalobcovi chýba právny titul, na základe ktorého si uplatňuje právny nárok na zaplatenie žalovanej sumy. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy sú síce neurčitým právnym pojmom, ktorého obsah je dopĺňaný judikatúrou a často je problematické zistiť, ktoré konkrétne okolnosti možno alebo nemožno subsumovať pod tento pojem. Súhlasiť možno aj s chápaním dobrých mravov ako súboru určitých spoločnosťou vytvorených

a uznávaných pravidiel slušnosti, ktoré vedú jednotlivcov ako k rešpektovaniu sa navzájom tak aj k nepoškodzovaniu všeobecných záujmov spoločnosti. Aj keď Občiansky zákonník priamo pojem dobré mravy nedefinuje, vo všeobecnosti možno však hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorých sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Subjekt vykonávajúci právo musí jeho výkon realizovať v súlade so zákonom. Jeho realizácia musí byť primeraná s ohľadom na cieľ, ktorý má byť dosiahnutý, t.j. nesmie ísť o šikanózne výkon práva a musí byť v súlade s dobrými mravmi. Súd opätovne poukazuje na schválený súdny zmier a na šikanózne správanie žalobcu z dôvodu, že žalobca akoby svojím konaním, v ktorom bol schválený súdny zmier, súhlasil so schváleným súdnym zmiernom a až následne „akože zistil“, že je povinný uhrádzať odvody, tak tieto uhradil, avšak následne žiada bezdôvodné obohatenie zo strany žalovaných. Súd poukazuje, že žalované by nikdy neuzatvorili takto súdny zmier na uvedenú sumu, keďže iste neschválením súdneho zmiernu by získali viac finančných prostriedkov. Súd na základe vyššie uvedených dôvodov žalobu zamietol ako nedôvodnú.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 1 a § 262 ods. 2 spolu s ust. § 255 ods. 1 CSP s tým, že v danom prípade žalovaná v 1. a žalovaná v 2. rade majú nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, pretože boli v prebiehajúcom konaní plne úspešné.

6. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca, pričom ako odvolacie dôvody uviedol skutočnosť, že na základe rozhodnutia súdu prvej inštancie došlo k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnenému posúdeniu veci. Podľa názoru žalobcu, teda súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie vôbec neakceptoval uznesenie o schválení zmiernu v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cpr/1/2014 zo dňa 01.02.2019, ktorým sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanej v 1. a 2. rade náhradu mzdy vo výške 9.000,- eur pre každú z nich. Pri takto schválenom zmierni neobstojí argumentácia súdu prvej inštancie o tom, že žalované by nepristúpili k takto schválenému zmiernu, ak by vedeli, že nejde o sumu netto. K tejto úvahe súdu prvej inštancie považoval žalobca za potrebné uviesť, že tieto boli zastúpené právnym zástupcom, ktorý mal mať vedomosť o tom, čo sa považuje za náhradu mzdy. Navyše u žalovaných ide o osoby, ktoré aj podľa ich vyjadrení majú skúsenosti so mzdovou a personálnou agendou, teda u týchto osôb sa predpokladá, že vedia, čo sa považuje za náhradu mzdy, keďže s tým prichádzajú pri svojom pracovnom zaradení do styku. Rovnako mal žalobca za to, že súd prvej inštancie bol výrokom uznesenia o schválení zmiernu viazaný, teda, ak z výrokovej časti schváleného zmiernu vyplýva, že žalobca sa zaväzuje na náhradu mzdy, nemôže si súd prvej inštancie obsah schváleného zmiernu vykladať svojvoľne s poukazom na zásadu „iura novit curia“. Podľa ust. § 141 ods. 7 Zákonníka práce sa náhrada mzdy poskytuje v sume priemerného zárobku. Priemerný mesačný zárobok pre pracovnoprávne účely je definovaný v ust. § 134 Zákonníka práce. Priemerný zárobok sa zisťuje zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Ide teda o mzdu, ktorá zahŕňa aj poistné na sociálne poistenie, preddavok na zdravotné poistenie a preddavok na daň z príjmu, tzv. mzdu brutto. Táto skutočnosť teda, že bola priznaná náhrada mzdy, však súdom prvej inštancie nebola rešpektovaná. V pôvodnom konaní si žalované uplatňovali náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku. Rovnako si žalované uplatňovali náhradu mzdy návrhom zo dňa 06.12.2018, teda mali vedomosť o tom, že si uplatňujú náhradu mzdy, ktorá sa ako náhrada mzdy definuje, pretože v zmene žaloby uvádzajú výšku svojho priemerného mesačného zárobku. Rovnako žalobca mal za to, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, ak predmetný vzťah posúdil podľa ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože na predmetný vzťah podľa žalobcu je potrebné aplikovať ustanovenie § 222 Zákonníka práce o to viac, že úprava bezdôvodného obohatenia v Zákonníku práce je komplexná. Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce sa na pracovnoprávne vzťahy môžu použiť iba všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Ustanovenia o bezdôvodnom obohatení však nie sú zaradené medzi všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu žalobcovi chýba právny titul, na základe ktorého si uplatňuje právny nárok na zaplatenie žalovanej sumy a tento je súdom uvedený ako nesprávny. Rovnako nie je na mieste aplikácia ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu, preto právne úvahy súdu prvej inštancie uvedené v ods. 15, 16, a 17. napadnutého rozsudku nie sú na mieste. Podľa názoru žalobcu na predmetné konanie malo byť súdom prvej inštancie aplikované ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce. Úprava bezdôvodného obohatenia v Zákonníku práce sa významne odchyľuje od právnej úpravy a koncepcie podľa Občianskeho zákonníka. Žalobca bol teda toho názoru, že žalované v pôvodnom konaní (ako súd prvej inštancie sám konštatuje prostredníctvom svojho právneho zástupcu) uzavreli zmier v tom znení, že zaväzujú žalobcu na náhradu mzdy, teda

mzdy brutto. Preto neobstojí úvaha súdu prvej inštancie, že žalované nevedeli o tom, že z tejto sumy im zamestnávateľ je povinný vykonať zrážky. Na základe uvedených skutočností, preto žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na nové konanie a zároveň, aby priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

7. K žalobcom podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná v 1. rade, ktorá uviedla, že naďalej podanú žalobu odmieta a v celom rozsahu nesúhlasí s dôvodmi uvádzanými v žalobe. V žalovanom prípade podľa názoru žalovanej v 1. rade nedošlo k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu. V žalovanom prípade podľa jej názoru chýba žalobcovi právny titul, na základe ktorého si uplatňuje právny nárok na zaplatenie sumy 2.972,35 eura. V konaní vedenom pod sp. zn. 8Cpr/1/2014 došlo dňa 01.02.2019 k schváleniu súdneho zmiernu a v žalovanom prípade schváleným súdnym zmiernom sa účastníci konania dohodli na jednorazovej výplate náhrady mzdy žalovanej v 1. rade, a to nie vo výške uplatneného násobku priemernej mzdy, ako to ustanovuje § 79 ods. 2 Zákonníka práce v spojení s ust. § 134 Zákonníka práce. Dohodnutá výška náhrady mzdy nie je preto súdom priznaná za konkrétne obdobie, a preto nebola ani vypočítaná z denného priemerného zárobku, na ktorom by sa strany konania zhodli a ktorý mal byť preukázaný výplacnou páskou žalovanej za obdobie posledného štvrťroku 2013. Dohodnutá výška náhrady mzdy, ktorá bola súdom schválená, preto predstavuje čistú sumu odsúhlasenú na súdnom pojednávaní medzi účastníkmi konania ako jednorazové odškodnenie bývalého zamestnanca, s ktorým bol platne skončený pracovný pomer. Schváleným súdnym zmiernom účastníci konania vyčerpali celý predmet sporu s tým, že všetky žalobou uplatnené nároky sú medzi účastníkmi konania vysporiadané so všetkými z toho plynúcimi dôsledkami. V danom prípade ide o právoplatne skončenú právnu vec a podľa názoru žalovanej v 1. rade bráni konaniu v žalovanej veci prekážka právoplatne rozhodnutej veci res judicata. Medzi účastníkmi konania tak boli vysporiadané všetky nároky plynúce z pracovnoprávneho vzťahu vrátane odvodovej povinnosti zamestnávateľa uhrádzať odvody poisťného za zamestnancov, a preto nie je možné danú právnu vec opakovane prejednávať. Povinnosť uhrádzať za zamestnanca odvody do Sociálnej poisťovne, Zdravotnej poisťovne a odvod preddavku dane je výlučne zákonnou povinnosťou zamestnávateľa. Je nezákonné, aby žalobca žiadal od žalovanej v 1. rade náhradu za uhradené odvody, ktoré je povinný zo zákona platiť žalobca. Medzi žalobcom a žalovanými v konaní, ktoré skončilo súdnym zmiernom bolo jednoznačne dohodnuté, že sú medzi nimi vysporiadané všetky nároky plynúce z pracovného pomeru, preto neexistuje zákonný titul na to, aby žalobca žiadal od žalovanej v 1. rade náhradu za zaplatené odvody. Z tohto dôvodu žalovaná v 1. rade žiadala, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné a priznal žalovanej v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania.

8. Voči žalobcom podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila aj žalovaná v 2. rade. Aj podľa názoru žalovanej v 2. rade v súdenom prípade, kde došlo k schváleniu súdneho zmiernu sa účastníci konania dohodli na jednorazovej výplate náhrady mzdy žalovanej v 2. rade, a to nie vo výške uplatneného násobku priemernej mzdy ako to ustanovuje § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ale dohodnutá výška náhrady mzdy, ktorá bola súdom schválená predstavuje čistú sumu odsúhlasenú na súdnom pojednávaní medzi účastníkmi konania ako jednorazové odškodnenie bývalého zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer. Takto schváleným súdnym zmiernom účastníci konania vyčerpali celý predmet sporu s tým, že všetky žalobou uplatnené nároky sú medzi účastníkmi konania vysporiadané so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami. Uvedené sa premietlo aj do samotného textu schváleného súdneho zmiernu, v ktorom sa uvádza „schválením tohto súdneho zmiernu sú vysporiadané všetky práva a povinnosti, ktoré medzi účastníkmi tohto konania vyplynuli z tohto súdneho sporu, alebo ktoré súvisia s týmto sporom“. Vyjadrenie k tomuto výroku ako si u žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu absentovalo už v konaní pred súdom prvého stupňa a rovnako absentuje aj v podanom odvolaní, a to aj napriek tomu, že žalovaná v 2. rade považuje tento výrok za podstatný pre rozhodovanie v tomto spore. Pokiaľ ide o aplikáciu ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce, žalovaná v 2. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní vo svojom prednese na predmetné ustanovenie poukazovala a práve k zneniu tohto ustanovenia aj kládla štatutárnemu zástupcovi žalobcu otázky. Vzhľadom na vykonané dokazovanie a predovšetkým s poukazom na vyjadrenie štatutárneho zástupcu žalobu je možné dospieť k záveru, že práve aplikujúc predmetné zákonné ustanovenie nie je možné žalobcovi jeho nárok priznať. Štatutárny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 21.11.2019 uviedol, že vie uviesť výšku odvodov do W. V. a túto skutočnosť vedel už v čase uzatvárania zmiernu a zároveň uviedol, že pokyn na úhradu 9.000,- eur dal účtovníčke žalobcu on osobne. Tvrdenie riaditeľa, a to štatutára žalobcu, že došlo k omylu považuje žalovaný v 2. rade za účelové a nepravdivé s jediným motívom tohto tvrdenia, a to snahou privodiť pre žalobcu priaznivé rozhodnutie v tomto súdnom konaní. Už samotné znenie citovaného

výroku zmieri schváleného súdom podľa názoru žalovanej v 2. rade neumožňovalo žalobcovi podať žalobu, ktorej sa toto konanie týka na súd, nakoľko touto žalobou obchádza súdom schválený zmier, resp. podaniu takejto žaloby bráni, tzv. res judicata.

9. K vyjadreniu žalovaných v 1. a 2. rade k odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalobca, teda využil odvolaciu repliku, v ktorej uviedol, že trvá na dôvodoch odvolania, ktoré boli v ňom uvedené a má za to, že súd na vec aplikoval nesprávny právny predpis a napadnutý rozsudok je preto nesprávny. K tvrdeniu žalovanej v 1. rade, že v danej veci ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci, uviedol, že s tým nesúhlasí, nakoľko sa nejedná o tú istú vec. Pri právoplatne rozhodnutej veci ide o tú istú vec vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu konania tých istých osôb. Uznesením Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 8Cpr/1/2014 bolo rozhodnuté o nároku na náhradu mzdy. V tomto konaní žalobca požaduje vrátenie neprávom vyplatených súm, teda nejde o rovnaké nároky. Naďalej trvá na podobnom odvolaní aj vo vzťahu k žalovanej v 2. rade, a k jej vyjadreniu uviedol, že nie je možné súhlasiť s tým, aby súd prisúdil v rámci náhrady mzdy sumu, ktorá požadovala žalovaná v 2. rade, nakoľko súd ani nerozhodoval o pripustení zmeny žaloby, nakoľko došlo k uzavretiu zmieri, kde sa dohodli účastníci o náhrade mzdy. Teda žalované vedeli aj s prihliadnutím na ich postavenie, že sa nejedná pri schválenom zmiere o čistú mzdu. Ani zo zápisnice a ani zo zvukového záznamu nevyplývajú skutočnosti, žeby žalované požadovali náhradu čistej mzdy.

10. K písomnej replike žalobcu podala žalovaná v 1. rade odvolaciu dupliku, v ktorej uviedla, že trvá na dôvodoch uvedených vo svojom prvotnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, a teda že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie pokladá za správny, zákonný a spravodlivý. Vo vzťahu k obsahu vyjadrenia žalobcu trvá na tom, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Zároveň má za to, že schválený súdny zmier schválil dohodnutú výšku náhrady mzdy, a preto predstavuje čistú mzdu odsúhlasenú na súdnom pojednávaní medzi účastníkmi konania ako jednorazové odškodnenie bývalého zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer. Podľa znenia tejto súdom schválenej dohody boli medzi účastníkmi konania vysporiadané všetky nároky plynúce z pracovnoprávneho vzťahu, vrátane odvodovej povinnosti zamestnávateľa uhrádzať odvody poisťného za zamestnancov, a preto nie je možné danú právnu vec opakovane prejednávať. Naďalej žalovaná v 1. rade trvá na tom, aby žaloba voči nej bola zamietnutá.

11. Žalovaná v 2. rade podanie odvolacej dupliky v písomnej forme nevyužila.

12. Výzvou tunajšieho súdu zo dňa 27.08.2020 boli sporové strany a ich právni zástupcovia vyzvaní a zároveň im bola oznámená skutočnosť, že v zmysle a v súlade s ust. § 382 CSP na žalobou uplatnený nárok vedený na tunajšom súde pod sp. zn. 3CoPr/1/2020 sa vzťahuje aj ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, a to ust. § 222 Zákonníka práce. Zároveň sporovým stranám a ich právnym zástupcom bolo umožnené, aby sa v lehote 15 dní od doručenia predmetnej výzvy súdu vyjadrili k možnému použitiu tohto ustanovenia.

13. Na predmetnú výzvu písomne reagovala žalovaná v 2. rade, ktorá v nej uviedla, že na pojednávaní pred Okresným súdom Poprad dňa 21.11.2019 sa jej právny zástupca vyjadril k použitiu ust. § 222 Zákonníka práce na žalovaný prípad. Žalovaná v 2. rade sa k použitiu ust. § 222 Zákonníka práce podrobne vyjadrila aj vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 29.01.2020. Žalovaná v 2. rade v plnom rozsahu zotrváva na svojich pôvodných vyjadreniach k aplikácii predmetného zákonného ustanovenia a na tieto aj odkazuje. Z týchto dôvodov naďalej zotrváva na svojom stanovisku, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

14. V predmetnej výzve súdu sa vyjadrila aj žalobkyňa v 1. rade, ktorá uviedla, že na pojednávaní pred Okresným súdom Poprad dňa 21.11.2019 sa právny zástupca žalovanej vyjadroval k použitiu ust. § 222 Zákonníka práce. Žalovaná v 1. rade sa stotožňuje s vyjadrením právneho zástupcu žalovanej v 2. rade a poukazuje na dokazovanie vykonané v súdnom konaní pred súdom prvej inštancie konkrétne na výsluch štatutárneho zástupcu žalobcu, ktorý na pojednávaní dňa 21.11.2019 na otázku právneho zástupcu žalovanej v 1. rade uviedol, že „samozrejme viem, že zo mzdy zamestnanca zamestnávateľ odvádza odvody, avšak ako som spomenul ide o špecifický prípad a mal som za to, že musíme zdokladovať celú sumu ako úhradu na účet pani Q. a pani V., inak by suma bez odvodov nebola tak ako ju určil súd“. Na otázku právneho zástupcu žalovanej v 2. rade štatutárny zástupca žalobcu uviedol, že na pojednávaní dňa 01.02.2019, kedy došlo k uzavretiu súdneho zmieri vedel, aká je výška odvodov zamestnanca a

zároveň uviedol, že pokyn v úhrade sumy vo výške 9.000,- eur dal ekonomickej pracovníčke on osobne. Žalovaná v 1. rade poukazuje taktiež na ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce s tým, že zamestnanec, teda žalovaná v 1. rade nevedela a ani nepredpokladala s poukazom na konanie na Okresnom súde Kežmarok, že vyplatená suma 9.000,- eur je nesprávne určená, resp. omylom vyplatená. Na základe uvedeného aj žalovaná v 1. rade žiadala, aby odvolací súd rozhodnutie súdu 1. inštancie ako vecne správne potvrdil.

15. Samotná žalobkyňa sa k vyššie uvedenej výzve odvolacieho súdu vyhotovenej v zmysle ust. § 382 Civilného sporového poriadku písomne nevyjadřila.

16. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

17. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje aj vo vzťahu k odvolacím námietkam poukazuje na ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

18. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

19. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením, teda či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05). Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné.

20. Odvolací súd súhlasí s námietkou žalobu, že na predmetný právny vzťah nemal byť súdom prvej inštancie použitý § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka a rovnako tak ani § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd súhlasí s tým, že predmetný právny vzťah bolo potrebné riešiť v zmysle ust. § 222 Zákonníka práce, pričom úprava bezdôvodného obohatenia je skutočne upravená samostatne v Zákonníku práce a zároveň podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce sa na pracovnoprávne vzťahy môžu použiť iba všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, pričom ustanovenia o bezdôvodnom obohatení však nie sú zaradzované medzi všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uvedená skutočnosť však nič nemení na tom, že žalobu súd prvej inštancie správne zamietol.

21. Ak zamestnávateľ so zamestnancom neplatne skončil pracovný pomer a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával jeho pracovný pomer trvá aj naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy v prípade, že mu neprideľuje prácu podľa pracovnej zmluvy. Táto náhrada mu patrí vo výške priemerného zárobku od dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo do času, keď skončí pracovný pomer. Takáto náhrada nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancom a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom. Náhrada mzdy sa môže zamestnancovi priznať iba vtedy, ak je splatná v čase vydania

súdneho rozhodnutia, pričom ju zásadne nemožno priznať ako opakujúcu sa dávku a do budúcnosti pre rozsudok je totiž rozhodujúci a určujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

22. Zároveň odvolací súd poukazuje na judikatúru, a to rozhodnutie vedené pod č. Y. a Y., v ktorých sa okrem iného uvádza, že ak rozhodne súd o povinnosti zaplatiť mzdu alebo jej náhradu (v prípade náhrady sa jedná o tento prípad), urobí tak po odpočítaní dane zo mzdy a ďalších položiek, nie v hrubej sume. Zároveň v tomto období právnom názore odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/36/2019 zo dňa 23. mája 2019.

23. Odvolací súd sa nestotožnil s vyjadreniami žalovaných v 1. a 2. rade ohľadne tej skutočnosti, že v danej veci by sa malo jednať o tzv. res iudicata. Aj keď v danom prípade sa jedná o zhodné sporové strany v porovnaní s konaním, na ktorom bol medzi nimi schválený súdny zmier, predmet tohto konania je odlišný, pretože v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cpr/1/2014 bolo predmetom konania určenie neplatnosti výpovede a zároveň žiadosť o vyplatenie náhrady mzdy.

24. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalobcu bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol samostatnými výrokmi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému v 1. a žalovanému v 2. rade proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).